

عنوان مقاله:

نقالی های مکتوب به عنوان یک ژانر ادبی در نثر فارسی

محل انتشار:

مجله نثر پژوهی ادب فارسی، دوره 21، شماره 44 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

نجمه دری - عضو هیات علمی دانشگاه تربیت مدرس تهران

حسن ذوالفقاری - عضو هیات علمی دانشگاه تربیت مدرس

زهرا بحرینیان - گروه زبان و ادبیات فارسی گرایش ادبیات عامه دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

نقالی های مکتوب، داستان های بلند عامیانه ای هستند که در طی سنت نقالی و داستان گزاری از شکل شفاهی - با حفظ برخی ویژگی های زبان مردم - به شکل مکتوب درآمده اند. سنت داستان گزاری، سنتی دیرپا در ایران بزرگ است که همواره منابع لازم برای آفرینش آثار ادبی ارزشمند را فراهم نموده است. داستان هایی که از قلمرو ادبیات شفاهی به قلمرو ادبیات مکتوب وارد شده اند، دارای ویژگی ها و خصلت های منحصر به فرد محتوایی و ساختاری، تاریخی و فرهنگی هستند و هویت جداگانه ای دارند. این هویت جداگانه ما را ترغیب می کند تا این داستان ها را ذیل یک نوع یا ژانر ادبی خاص قرار دهیم. دانش انواع ادبی، زمینه را برای پژوهشگران فراهم می کند تا در یک چارچوب منظم، آثار ادبی را مطالعه کنند. پیش تر برخی محققان، نقالی های مکتوب را زیر انواع ادبی رمانس، حماسه منثور، رمان شهسواری - قهرمانی و افسانه قرار داده اند. در این مقاله سعی شده است با استفاده از سه متغیر درون متنی محتوا، فرم و وجه و چهار متغیر برون متنی کارکرد، بافت، مخاطب، روابط بینامتنی، نقالی های مکتوب به عنوان یک ژانر ادبی جداگانه با ویژگی های خاص معرفی شود.

کلمات کلیدی:

نقالی های مکتوب، سنت نقالی، ژانر یا نوع ادبی، ادبیات عامه، نثر فارسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/894527>

